

fenhed, at den maatte kunne findes fuldt betryggende for Krigsmagten. Den ærede Ordfører betegne den Side i Udvalget, hvortil jeg nærmest hører, særlig som varetagende Kommandointeresserne. Jeg tror ikke, at det er ganske berettiget, naar han har accentueret dette; vort Standpunkt har i Virkeligheden ligesaa fuldt som den ærede Ordførers været det, at vi ikke ønskede nogen strengere eller skarpere Straffelov end nødvendigt; vi have ønsket, at der maatte blive taget alle mulige humane Hensyn, som kunde tages samtidig med, at Straffeloven dog blev forsvaerlig, saaledes at Krigsmagten kunde være tilfreds med den. Jeg finder mig endnu foranlediget til her at gjøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til de foreliggende Vædringsforslag i Almindelighed; jeg tror, at det blev berørt af den ærede Ordfører, men finder mig i hvert Fald foranlediget til endnu at fremhæve det. Vi have, som jeg bemærkede, taget det Standpunkt at betragte vore Forhandlinger i Udvalget væsentlig som en Fortsættelse af de Forhandlinger om Sagen, der fandt Sted i 1876—77. Vi have søgt at fjerne de Uoverensstemmelser, som dengang stode tilbage; men vi have ogsaa i det Væsentlige indskrænket os til Hovedpunkterne. Vi have ikke gennemgaaet Loven i alle dens Detail. Der staar rimeligvis Afstilligt tilbage i formel Henseende, og ligeledes staar Afstilligt tilbage af Hensyn til, at Loven ogsaa skal være en Straffelov for Flaaden; men det, vi hidtil have udrettet i Udvalget, er det, der skal være en Prøve for, om det vil kunne lykkes os at komme til Enighed om Straffeloven iaar. Det er Hovedpunkterne i Sagen, der ere blevne forhandlede, de Hovedpunkter, som have været de forskjellige Anstuelser imellem. — Jeg kan med Hensyn til de stillede Vædringsforslag for en væsentlig Del henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Ordfører. Der er dog nogle Punkter, som jeg tror særlig at burde berøre. Hovedspørgsmaalet i Udvalget har, som allerede paapeget, været det, hvorledes vi skulde komme overens med Hensyn til Bestemmelserne om Straffene. Der har i saa Henseende været fuld Enighed om, at Krumslutningsstraffen, Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, Rottingslag og i Søetaten Lamp burde affattes, og vi ere tilsidst endedes om et Par Forslag, nemlig Forslaget om Bøiestrafen og Forslaget til en ny § 32, hvilke efter vor Formening skulde træde istedetfor og bøde paa Afstæffelsen af de nævnte Straffe paa de Steber, hvor man ikke kan undvære, at Noget sættes i Stedet derfor. Med Hensyn til Bøiestrafen kan jeg aldeles henholde mig til, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører. Det ærede Mindretal, som nu viser sig saa utilfreds med denne Straf, har ganske vist ikke Ret i den Kritik, det har udtalt over den. Det betegner den i sin Udtalelse som værende af en „hundst og uærdig“ Beskaffenhed. Det kan jeg nu slet

ikke skjønne, at den er. Det eneste Eiendommelige ved denne Straf er, at den, der er hensat i Arrest i Bøie, udstaar, om jeg saa maa sige, en koncentreret Bagtarrest, idet han er afftaaren fra — hvad han ellers vilde kunne, — at bevæge sig rundt i Arresten. Dette er selvfølgelig en ikke ringe Skærpelse af Straffen; men at der skulde være noget „Hundst“ deri, eller at Straffen derfor skulde blive af en særlig „uærdig“ Beskaffenhed, formaar jeg ikke at indse. Hvad angaar det Forslag, der er stillet til § 32, skal jeg gjøre opmærksom paa, at dette eller et lignende Forslag er aldeles uomgængelig nødvendigt, naar man skal affstatte Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og Rottingslag. Som det vil være det høie Thing bekendt, finder Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse for Liden Sted af tre Grunde, der angives i Parolfesalingen af 3die August 1846 § 2. For det Første finder Nedsættelse i de Meniges anden Klasse Sted, naar den Paagjældende har forskyldt en Straf, der er større end 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, og han altsaa tillige skal udstaa Rottingslag. Dernæst finder den Sted, naar den Paagjældende har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling som Tyveri, Hæleri eller dæslige. Og endelig finder den Sted, naar den Paagjældende forud i sin Tjenestetid flere Gange har været straffet enten efter Dom eller af sine foresatte Befalingsmænd, og det har vist sig, at de Straffe, han saaledes har været ansat med, have været saa frugtesløse, at Krigsretten efter nogle Overveielser af samtlige Omstændigheder finder, at den Paagjældende ikke uden ved legemlig Tugt lader sig holde i Sydighed og Orden. Her er det nu aldeles klart, at man i vore Dage kan uden nogen Risiko gaa til at affstatte Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og Rottingslag i det førstnævnte Tilfælde. Der er ikke nu nogen Betænkelighed ved, naar en Person har gjort sig skyldig i en Forseelse, der er større, end at den kan affones med 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, at dømme ham til Straffearbejde. Heller ikke kan der indvendes Noget imod, at Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og Rottingslag falde bort i det andet Tilfælde, for dem, der have gjort sig skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse. Her er nemlig Forholdet det, at Bestemmelsen kun gjælder, naar den Paagjældende i Tjenesten har gjort sig skyldig i en saadan Forbrydelse. Den, der har gjort sig skyldig f. Ex. i Tyveri, inden han kom i Tjenesten, nedfattes jo ikke i de Meniges 2den Klasse. Der er derfor ingen særlig Grund til at holde paa dette eller sætte noget Andet istedetfor. Men anderledes forholder det sig utvivlsomt med det Tilfælde, der blev nævnt som Nr. 3, og som omhandler en Klasse Personer, om hvilke det maa erkjendes, at de ikke uden legemlig Tugt